

průkaz újmy, nýbrž zákon žádá, by újma pro pronajímatele byla značnější než újma nájemci ze zrušení nájemní smlouvy hrozící. A v té příčině souhlasí soud dovolací s odůvodněním rozsudku odvolacího, jenž dospěl k úsudku, že újma, žalované firmě hrozící, jest větší újmy pronajímatelovy. Při srovnávání újmy obou stran třeba bráti zřetel nejen k číslu prokázané škody, nýbrž i ke všem osobním a hospodářským poměrům obou stran. Žalující strana jest beze sporu mocným ústavem, vůči níž jest žalovaná firma finančně nepoměrně slabší; vzhledem ke své kapitálové zdatnosti bude žalující snáze s to, odpomoci nedostatku místností, než by bylo lze firmě žalované. Nutno však přihlídnouti i k tomu, že na straně žalující banky jedná se toliko o rozšíření stávajícího závodu, o zvýšení výdělkové schopnosti, o možnost docílití větších zisků než dosavad, při čemž otázka existence v rozsahu dosavadní hospodářské činnosti v úvahu nepřichází, kdežto u žalované firmy se jedná o otázku existence její brněnské filiálky, zrušení nájemní smlouvy pro nedostatek jiných obchodních místností znamenalo by pro žalovanou firmu zánik této filiálky a tím těžké poškození firmy samé. Jest tedy na snadě, že újma, žalované straně hrozící, jest mnohem značnější než újma strany žalující. Z důvodu toho jest výpověď z nájmu dle uvedeného zákona nepřipustnou, a není zapotřebí zabývat se otázkou, zda žalující firma místnosti, jež žalovaná v nájmu má, nutně pro sebe potřebuje.

Čís. 429.

Pro odpůřci žalobu, již uplatňuje se bezúčinnost tržové smlouvy ohledně věcí, které jsou předmětem exekuce, není založena příslušnost dle § 17, odstavec druhý ex. ř.

Věcná příslušnost pro odpůřci žalobu neřídí se výší žalobcovy pohledávky, nýbrž oceněním předmětu sporu v žalobě.

(Rozh. ze dne 2. března 1920, R I 9120.)

Žalobce podal u exekučního soudu žalobu, by tržová smlouva, již jeho dlužník Jaroslav F. prodal žalovanému movitost pro žalobce zabavené, byla prohlášena vůči němu za bezúčinnou až do výše pohledávky 3.000 K, jež mu příslušela proti Jaroslavu F-ovi a ocenil nárok žalobní na 1000 K. Žalovaný vznesl námitku věcné nepřislušnosti soudu, již soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. Důvody: Žalobcovo ocenění žalobního nároku nemůže stačiti při rozhodování otázky soudní příslušnosti (§ 49, odstavec první, §§ 54, 56 j. n.) a způsobu řízení (event. dle § 448 c. ř. s. a násl.). Ocenění to neprávem opírá se o § 56 j. n. Neboť žalobce domáhá se zrušení mimosoudního prodeje vůči žalovanému v tom rozsahu (§ 12 odpůřčího řádu), by dosáhl zaplacení plné své pohledávky 3000 K s přísl. a nikoli snad jen její částky 1000 K; domáhá se toho na žalovaném, ač týž nemá žádného závazku k zaplacení jeho pohledávky 3000 K s přísl., patrně na základě § 2 odp. ř. Žalobcův nárok vůči žalovanému lze tedy zcela přesně stanoviti, nárok ten není neurčitelným ve smyslu § 56 odstavec druhý j. n., záleží a kryje se úplně s pohledávkou 3000 K s přísl. Poněvadž pak tento peníz převyšuje hranici stanovenou v § 49 odstavec první j. n. pro příslušnost okresního

soudu, bylo námitce žalovaného vyhověno a žaloba odmítnuta. Rekursní soud zamítl námitku nepřislušnosti soudu. **Důvody:** Jde o rozepří, ku které byl zavdán bezprostřední podnět exekučním řízením, neboť by této rozepře nebylo, kdyby nebylo přímé příčinné souvislosti mezi exekucí a v ní nabytým exekučním právem zástavním a mezi žalobním nárokem, k němuž by žalobce ani jinak legitimován nebyl, tedy, že jde o rozepří, míněnou v § 17, odstavec druhý, pro kterou je dle tohoto předpisu výhradně a beze zřetele na hodnotu sporného předmětu příslušným exekuční soud. Proto nebylo soudu prvé stolice potřeba, by se obíral oceněním rozepře, a je nerozhodno, ku jakému ocenění, i kdyby k tomu byl dle § 60 odstavec první j. n. oprávněn, dospěl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Žalobce domáhá se tímto sporem rozsudku, že soukromoprávní trhová smlouva, uzavřená podle § 1053 obč. zák. mezi jeho dlužníkem, jako prodávajícím a mezi žalovaným jako kupujícím, jest vůči němu až do výše pohledávky 3000 K s příslušenstvím, příslušející jemu proti prodávateli, neúčinná. Základem sporu jest podle toho žaloba odpůrčí. Tato byla sice podána za řízení exekučního, zahájeného k dobytí oné žalobcovy pohledávky proti Jaroslavu F. a předmětem smlouvy trhové, již jest žalobou odporováno, jsou tytéž věci, které jsou předmětem vedené exekuce, ale předmětem žaloby a sporu nejsou tyto věci, nýbrž odpůrčí nárok žalobcův, by trhová smlouva byla prohlášena neúčinnou. Podnět ku sporu tudíž nebyl dán exekučním řízením, nýbrž soukromoprávní trhovou smlouvou. Z toho plyne, že není zde, jak soud rekursní mylně se domnívá, podmínek druhého odstavce § 17 ex. ř. pro příslušnost exekučního soudu k vedení sporu. Dovolací rekurs žalovaného však přes to není oprávněn, neboť námitka předmětné nepřislušnosti soudu, žalovaným vznesená, nemá opory v platných zákonných předpisech. Poněvadž totiž předmětem žaloby není peněžitá pohledávka, aniž je zde některý z případů prvního odstavce §u 56 j. n., nebo z případův, uvedených v §§ 57 a 58 j. n., sluší soud předmětně příslušný určití na základě druhého odstavce §u 56 j. n. a druhého odstavce §u 226 c. ř. s., totiž podle hodnoty žalobního nároku, v žalobě udané ve výši 1000 K, kteráž hodnota jest podle posledního odstavce §u 60 j. n. v příčině soudní příslušnosti závazna pro soud i pro žalovaného, neboť nejde o případy, jichž se týkají ostatní odstavce tohoto §u 60 j. n. Právní názor soudce prvé stolice, že co do otázky soudní příslušnosti pro tento spor rozhoduje výše pohledávky, žalobci vůči Jaroslavu F-ovi příslušející, jest vzhledem na jasné znění hořejších zákonných ustanovení mylný.

Čís. 430.

**Ochrana nájemců (nařízení ze dne 17. prosince 1918, čís. 83 sb. z. a n.)
Živnostenské místnosti nestanou se bytem, i když opatřeny byly
kamny a nábytkem a živnostník tam hlídal a spal.**

(Rozh. ze dne 2. března 1920, RI 109/20.)